

Gamle kjenninger dukker opp i nye sammenhenger i Silje Linge Haalands utstilling «Blant».

Desperasjon og preposisjon

Line Ulekleiv
KUNST

Silje Linge Haaland:
«Blant»

Galleri K, Oslo
Står til 9. juni.

ANMELDELSE

Silje Linge Haaland dveler ved hvordan språket blir et verk-tøy for å se verden; hva ser vi uten ordene?

Røtter og kvister påført et dekke av refleks må forseres i det mørklagte gallerirommet for å komme til en videoprosjeksjon. De pussige representantene fra naturen framstår som harde, flisete indre organer, ville knuter og vifter av greiner. Skogrestene er i Silje Linge Haalands grep gjort til lysende og rare skulpturer som skaper en uvirkelig stemning – som om man snarere enn å forholde seg til naturens egne former snublet rundt i noe kunstig, som en data-animasjon. Man famler, men det er fint.

Haaland er en kunstner med et helt eget, distinkt, utprøvede univers. Det er nonchalant og gebrekkelig, men presist sett og montert. I det pågående prosjektet «Hjernen er for nær munnen», som inkluderer video, lyd, skulptur, tekstil og tekst, har hun i flere år sirklet rundt opprevne fragmenter i en montasjeteknikk som tegner opp helstøpte konturer.

Håndgripelige materialer og digitale framstillinger overlapper i hybride former, enkeltelemer og motiver kan vandre fra én konstella-sjon til en annen. Det er langt

fra åpenbart hva man ser på, og langt mindre hva det «handler om», men det oppstår produktive og overraskende krysskoplinger. Denne utstillingen, hennes første på Galleri K, lykkes igjen med å formidle denne gryende midlertidigheten.

Gamle kjenninger fra tidligere utstillinger dukker opp i nye sammenhenger, som en vokstavstøpning av en fot. Den øyensynlig myke fotsålen stikker ut fra en støpeform, og synes som skapt for berøring og bevegelse.

Foten er et hovedorgan i refleksologien, også kalt fotsoneterapien, hvis påstand er at trykkpunkter i foten henger direkte sammen med spenninger i kropp og sinn. Dens iboende potensial, i likhet med hånda og hjernen, er sjelden fullt ut realisert, og kan i praksis ligge i dvale.

Mobiliseringen av noe ubrukt synes også å ligge under Haalands stadig nye kombinasjoner, som når foten inngår i en komposisjon med blant annet en seljestokk med en integrert vertikal rad av Sim-kort. Mobilens hukommelse – i form av tekstmeldinger, bilder og kontakter ligger i disse kortene. Når teknologien helt konkret puttes inn i treverket, blir dens opprinnelige funksjon mer klar: er stokken og teknologien i opposisjon til hverandre, eller bygger den digitale hukommelsen videre på noen organiske prinsipper? Den antropocene tidsalder danner ettertrykkelig et tidstypisk bakteppe.

Galleriets hovedrom er altså mørklagt, og i midten lyser en stor skjerm med flimrende bildecollager og et lydspor hvor rytmen dirigerer bildene. «Blant» er en såkalt *desperasjonsanimasjonsvideo*, en betegnelse Haaland bruker på sine videoarbeider, og som sikter mot å fange en desperat tidsånd, politisk og eksistensielt. Det hintes altså om noe akutt, understreket i gjentakelser, som når blaffende eksplosjoner legges oppå hverandre og hus står i brann.

TILBAKE IGJEN: Gamle kjenninger fra tidligere utstillinger dukker opp i nye sammenhenger, som en vokstavstøpning av en fot. | ALLE FOTO: GALLERI K

Det er en cut-up-teknikk med abrupte overganger her, særlig i spranget mellom natur og arkitektur. Sære formasjoner i skogen opptrer som vridde trestammer som samples til ornamentale kollasjer.

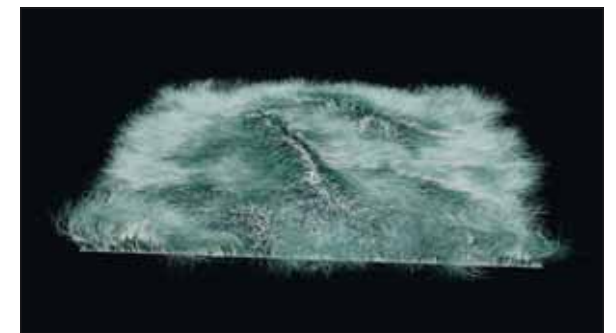
Utsnitt av en Aker Brygge-lignende bygningsmasse

morfer seg inn i ustabile ras i fasaden. Avbildningen av mennesker er smått hysterisk, som når folk knipser formålsløst med kamera i hver sin retning.

Gester og ytringer synes forhindret; i utsnitt av torsoen og nedre del av ansiktet til en ung person kan ingen ord

høres, man ser kun munnen som går på høygir – omgitt av et grafisk nettverk som kan assosieres med lydbølger.

I en animert sekvens bølger en gressmatte med hårlig-nende vekster – hårete gress eller gressete hår. Naturen gror sammen med noe vi

BØLGER: Er det hårete gress eller gressete hår i Haalands animasjon?

oppfatter som menneskelig, en hårmanke som utgjør en del av oss, men her er slutningen ikke entydig. Lesningen vipper, men oppfattet som plen får den sitt motsvar på baksida av skjermen, hvor en monitor viser en tekst hvor det blant annet heter: «og lyset fortsetter å lyve om at gress er en helhet til vi tror på plen.» Uten å hive meg inn i språkfilosofisk diskusjon her, holder det å si at Haaland dveler ved hvordan språket blir et nødvendig verktøy for å se verden; uten ordene ser vi ikke så godt. Lys muliggjør optikken, og vi godtar stort sett språkets konvensjoner og premisser, selv om det tar noen snarveier.

Denne teksten er ikke nødvendigvis klargjørende i så måte, den kan heller sies å tjene på sin bortgjemhet. Plasseringen gjør den til et appendiks, men den peker også på de mer uoversiktlige overgangene mellom syn og tekstliggjort forståelse – noe stikker seg alltid unna som mer grumsete, unndratt et klart språk.

De henslengte stubbene og røttene er der bare, som malplassert rekved, men de er bearbeidet og alle gitt tittelen «på»; samtlige verk i utstillingen er faktisk titulert ved preposisjoner: ved, i, hos. Dette antyder den språklige bevisstheten bak arbeidene, satt inn i et meningsskapende, men også vilkårlig, system. Det tilforlatelige ved disse små ordene som forklarer hvordan noe er plassert i forhold til noe

DIGITAL HUKOMMELSE: Sim-kort og seljestokk.

annet, setter seg i utstillingen på en interessant måte. Det føles som denne analogien har mer å gå på enn det som her er fullbrakt. Det er et innebygd sammenbrudd i oversettelsen fra tingen til ordet for den, og det åpnes opp for mange spørsmål som ikke krever svar. Samtidig kunne kanskje hardere kontraster og en klarere retning for det poetiske føre til enda mer artikulerte lesninger av et samfunn som kommuniseres via bilder uten kontekst. Via det uferdige og potensielle styrer Haaland unna å tvinge inn mening i kunsten til enhver pris. I veggen lyser to stjerner i mørket («gjennom»). Men når alt kommer til alt er det ikke mer enn to små hull. Fortolkningen foregriper de faktiske forhold.

Line Ulekleiv
kunst@klassekampen.no